

ת"פ 35120/07/15 - מדינת ישראל נגד א ק - ההליכים נגדו הופסקו, א ל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35120-07-15 מדינת ישראל נ' ק ואח'
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד יהונתן גנץ

המאשימה

נגד

1.א ק - ההליכים נגדו הופסקו

2.א ל

ע"י עו"ד חיים דויטש

הנאשמים

הכרעת דין (נאשם 2)

1. הנאשמים הם אחים. נאשם 1 והמתלוננת א ק היו נשואים בעבר והתגרשו. לבני הזוג לשעבר ילד משותף. בעת קרות האירועים נושא כתב האישום היה המתלונן נ פ בן זוגה של המתלוננת א ק (עוד בטרם שמיעת העדויות הם נפרדו).

2. לפי הנטען בכתב האישום, ביום 31.1.2015 תקפו שני הנאשמים בצוותא את המתלונן וגרמו לו חבלות. זאת, בשל חשדם שהוא מכה את ילדם של נאשם 1 ושל המתלוננת. בשל מעשים אלה הואשם נאשם 2 בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש שנעברה על ידי שניים שחברו לביצועה יחדיו, לפי סעיפים 380 ו-382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (נאשם 1 שהואשם אף הוא באותה עבירה ובעבירה של איומים נקבע כבלתי כשיר לעמוד לדין וההליכים נגדו הופסקו).

3. בפני העידו שני המתלוננים וכן נאשם 2 עצמו. כמו כן הוגשו בהסכמה ראיות שונות.

4. המתלונן, נ פ, העיד בפני כי ביום האירוע הגיע עם חברתו דאז, המתלוננת א ק, לביתו של נאשם 1 כדי לאסוף ממנו את בנה. א עלתה לבית לאסוף את הילד ואילו הוא עצמו המתין לשובה במכוניתו. כעבור זמן מה הגיע למקום נאשם 1 (אבי הילד) והתחיל לדבר איתו דרך חלון המכונית, ולפתע נפתחה דלת המושב שליד הנהג, ונאשם 2 נכנס דרכה והחל להכות את המתלונן (עד אז לא הכיר המתלונן את נאשם 2 ורק בעקבות מקרה זה נודע לו כי זהו אחיו של נאשם 1). לדברי המתלונן, נאשם 1 הצטרף

לאחיו והחל להכותו גם הוא. בשלב מסוים הצליח הוא עצמו לצאת מן הרכב, אך שני הנאשמים המשיכו להכותו גם מחוץ לרכב. לדברי המתלונן, הנאשמים היכו אותו בידיהם וברגליהם ונגרמו לו מספר חבלות. בחקירתו הנגדית אמר המתלונן כי אינו זוכר מי מהנאשמים היכה אותו במצחו. המתלונן אישר שנאשם 2 ביקש ממנו סליחה בסיום האירוע, ואף אמר שעבר מאז האירוע זמן רב והוא סלח לנאשמים ו"מנסה לשכוח מן הדברים הרעים" ואף לא רצה לבוא להעיד (הרקע לדברים אלה של המתלונן ליחסו כיום לאירועים לא הוברר, ומידת כנותם לא הייתה ברורה). עם זאת הוסיף המתלונן ואמר שאם כדברי הסניגור לא היה רוצה לעשות עניין ממה שקרה, הרי שהוא לא היה עושה עניין (כלומר, הוא לא הקל ראש במה שקרה). המתלונן הכחיש כי היכה את ילדם המשותף של נאשם 1 ושל המתלוננת. עדותו של המתלונן כולה הייתה סדורה ועקבית.

5. התביעה הגישה בהסכמת ההגנה תמונה שבה מתועדות פניו של המתלונן ביום האירוע (נמצא על הדיסק שהוא חלק מת/5). בתמונה רואים היטב סימני חבלה במצחו של הנאשם. עוד הגישה התביעה תעודה רפואית (ת/4) שלפיה המתלונן התלונן בבית החולים על חבלות בחזה ובפנים. בבדיקה נראה שפשוף במצחו של המתלונן, נפיחות בזיגומה (עצם הלחי) ורגישות קלה בחזה מימין.

6. המתלוננת, א ק, הייתה כאמור לעיל בעת האירוע חברתו של המתלונן ובעבר הייתה נשואה לנאשם 1 (כאמור לעיל, בעת עדותה כבר לא הייתה בת זוג של המתלונן). המתלוננת סיפרה אף היא שהגיעה יחד עם המתלונן לאסוף את בנה מביתו של אביו (נאשם 1). אף היא סיפרה שהיא עלתה לדירה בעוד המתלונן ממתין במכונית. לדבריה, כאשר ירדה חזרה ראתה את המתלונן שוכב על הארץ ואת נאשם 2 ואת אחיו מכים אותו בחוזקה ברגליהם ובידיהם כולל באגרופים (את המתלונן היה קשה לראות). עוד סיפרה כי הייתה בנאשם 2 ובאחיו באמצעות תיקה בניסיון "לשחרר אותם". אח"כ החלה לתעד את המתרחש באמצעות הטלפון שלה (התיעוד המוקלט נמצא על הדיסק המסומן ת/5). לבסוף הזמינה את המשטרה. כאשר הגיעה המשטרה נמלט נאשם 2 מהמקום. גם העדה הכחישה כי המתלונן נקט באלימות כלפי בנה. גם עדותה של המתלוננת היתה סדורה ועקבית.

7. התביעה הגישה בהסכמת ההגנה דיסק ובו בין היתר ההקלטה שהקליטה המתלוננת א בטלפון שלה. על פי מזכר שהוגש על ידי התביעה בהסכמת ההגנה בהקלטה זו נשמע נאשם 2 אומר למתלונן ברוסית: "זו לא שאלה. אני נתתי לך מכות ולא פעם. אני מצטער" (ת/5). בעדותו בבית המשפט טען נאשם 2 שהוא נשמע בהקלטה שואל את המתלונן אם הרביץ לו, ואומר לו שאם כן הוא מבקש סליחה[1].

8. גרסת נאשם 2 בעדותו בפני[2] הייתה שהוא ובני משפחתו שמעו מבנו של אחיו שכאשר נופל לו אוכל על הרצפה בזמן הארוחה, המתלונן נותן לו "כאפה". לדבריו, הילד חזר על תלונתו נגד נ בביקוריו בבית המשפחה בחודשיים שלפני המקרה, ואמר שהוא שונא את נ. הנאשם הוסיף וסיפר שאחיו, שהוא אביו של הילד, אמר שוב ושוב "בעצבים" שיהרוג את נ, ואף הזהיר את גרושתו בטלפון שאם נ יתן שוב "כאפה" לילד הוא יהרוג אותו. האח חזר על דבריו אלה בפניה של א כאשר הגיעה ביום המקרה לאסוף את הילד, אך היא אמרה לו בתגובה שלא יתערב בחינוכו של הילד. לדברי נאשם 2, לאחר שיצאה המתלוננת מדירתם, אחיו יצא אף הוא "לנ" (או כלשונו: "ברח"). הוא עצמו לא היה לבוש, ולכן התעכב

ביציאתו אחרי אחיו. כאשר ירד למטה ראה מרחוק את המתלונן יושב במכוניתו ומעשן ואת אחיו מדבר איתו דרך חלון המכונית. בשלב מסוים ראה את אחיו נותן למתלונן מכה באמצעות היד[3]. לדבריו, עד שהגיע למקום כבר יצא המתלונן מן המכונית והחליף מהלומות עם אחיו. לטענתו, הוא עצמו ניסה להפריד בין הנצים. לפי עדותו הראשית של נאשם 2 הוא רק תפס ודחף וניסה להפיל את המתלונן על הארץ לאחר שהאחרון זינק עליו. לאחר שהמתלונן נפל על הארץ הוא ניסה להפריד ממנו את אחיו שהיכה אותו. אז הגיעה למקום המתלוננת שהיכתה אותו באמצעות תיקה, והצליחה להביא להפסקת הקטטה. לדבריו, אמר למתלונן: "אם פגעתי בך, סליחה".

9. עדותו של נאשם 2 בפני הייתה שונה בנקודות משמעותיות מעדותו במשטרה (ת/2) שהוגשה על ידי התביעה בהסכמת ההגנה. כך למשל בעדותו של הנאשם במשטרה טען שכאשר ירד למטה ראה את אחיו ואת המתלונן לאחר שכבר "התחברו" - "החזיקו אחד את השני... אולי רצו ללכת מכות. אני לא ראיתי אם הם נתנו מכות"[4]. זאת בניגוד לעדותו של נאשם 2 בפני שלפיה, כאמור לעיל, בתחילה ראה את המתלונן יושב במכוניתו ואף ראה את אחיו מכה אותו באמצעות ידו. במשטרה גם סיפר נאשם 2 כי לקראת סיום התקרית נתן לנ "אותם כאפות מה שהוא נתן לילד. אמרתי לו: מה אתה מרביץ לילד? נתתי לו כמה כאפות, שאלתי אותו האם נעים לו, וזהו"[5]. דברים שלא הוזכרו כלל בעדותו הראשית. יצוין שגם בחקירת המשטרה באו דבריו אלה של נאשם 2 רק לאחר שהחוקר הזכיר לו שלשוטר שהגיע למקום אמר: "לא הרבצתי אותו. רק נתתי לו כמה כאפות. הוא מרביץ לילד" - דברים המתועדים במזכר ת/1 ובדו"ח המעצר ת/3 שאף הם הוגשו על ידי התביעה בהסכמת ההגנה. בחקירתו הנגדית הסביר שאמר דברים אלה כדי להסביר לשוטר על מה התנצל בפני המתלונן[6].

10. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות אני מקבל לחלוטין את גרסת המתלונן לאופן שבו התרחשה תקיפתו ולמעורבותו של נאשם 2 בתקיפתו, גרסה הנתמכת בעדות המתלוננת שלפיה ראתה את שני האחים ובהם נאשם 2 תוקפים את המתלונן ששכב על הארץ ושהייתה צריכה לחלצו כשהיא משתמשת בתיקה כדי לחבוט בנאשם ובאחיו, והיא שהזמינה למקום את המשטרה. במידה מסוימת נתמכת גרסת המתלונן אף בדברי הנאשם 2 שלפיהם נתן למתלונן "כאפות", היה שותף להפלתו על הארץ, בכך שהתנצל בפניו על כך שהרביץ לו בסוף התקרית ובכך שחזר והדגיש את המניע המצדיק לדעתו את תקיפת המתלונן. כל זאת כמתואר בפירוט לעיל. עוד יצוין שכאמור לעיל עדויות המתלוננים היו סדורות ועקביות בעוד עדותו של נאשם 2 היתה מתחמקת והיו סתירות בין הגרסאות השונות שמסר. אדגיש שאני דוחה עובדתית את טענת נאשם 2 שלפיה לא היה לו חלק בתקיפת המתלונן והוא רק ביקש להפריד בינו לבין אחיו שעמו התקוטט. הואיל ועדותו של המתלונן הייתה אמינה בעיני לחלוטין - מן הסיבות שפירטתי לעיל ולנוכח התרשמותי הבלתי אמצעית מן העדים - אני מקבל את גרסת המתלונן במלואה כפי שפירטתי בפסקה 4 לעיל. לפי גרסה זו היה נאשם 2 שותף מלא לתקיפתו מראשיתו, עוד כאשר היה המתלונן במכונית.

11. אני קובע כי הוכח בפני מעבר לכל ספק סביר שנאשם 2 היה שותף לתקיפתו של המתלונן ונושא באחריות לביצוע העבירה שבה הואשם כמבצע בצוותא. אין זה משנה כלל מי מבין השותפים לעבירה נתן למתלונן כל אחת מהמכות שניתנו לו שכן כפי שקובע סעיף 29(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 "המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל

המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר". אין זה משנה כלל גם אם נאשם 2 ואחיו נדברו מראש לתקוף את המתלונן או שנאשם 2 החליט באופן ספונטאני להצטרף לתקיפתו ובכך נטל עליו אחריות למלוא תקיפתו, שהרי כדברי השופט מישאל חשין "גם שותפות ספונטנית שותפות היא ועושה עבריינים למבצעים בצוותא" (ע"פ 259/97 סובחי בשתאווי נ' מדינת ישראל (1998)). בהקשר זה יש לציין כי גם אם נאשם 2 היה "תורם" לתקיפת המתלונן רק "כמה כאפות" כטענתו היה מקבל בכך אחריות מלאה למעשי אחיו שתקף את המתלונן באותה שעה (כאמור לעיל עובדתית אמצתי לחלוטין את גרסת המתלונן לאירועים).

12. בניגוד לדברי הסינגור אינני מוצא כי העובדה שהמתלונן העיד כי סלח לנאשם 2 ושהוא רוצה "לשים את הדברים הרעים מאחוריו" מחייבת את התביעה לחזור מכתב האישום. הגשת כתב אישום במקרה של תקיפה חמורה נתמכת באינטרס ציבורי כללי של הגנה על כלל הציבור ולא רק באינטרס של קרבן העבירה. זאת, מעבר לכך שמבלי לפרט אציין שכאמור לעיל דווקא כנותו של רכיב זה של דבריו של המתלונן לא הייתה ברורה.

13. סוף דבר הוא שאני קובע שבמועד ובמקום האמורים בכתב האישום תקפו נאשם 2 ואחיו את המתלונן בצוותא חדא. זאת, תוך שימוש בידיהם וברגליהם. עוד אני קובע שבתקיפתו גרמו נאשם 2 ואחיו למתלונן חבלה במצח, נפיחות בעצם הלחי ורגישות בחזה בצד ימין כמפורט בתעודה הרפואית שהוגשה בהסכמה. לפיכך אני מרשיע את נאשם 2 בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית שבוצעה על ידי שניים שחברו לביצועה לפי סעיפים 380 ו-382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, 28 בפברואר 2017, במעמד הצדדים.

[1] פרוטוקול הדיון מיום 19.2.2017, עמ' 18, החל משורה 3.

[2] פרוטוקול הדין מיום 19.2.2017, עמ' 12-13.

[3] ראו גם חקירתו הנגדית של הנאשם, עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 20 ואילך.

[4] ת/2, עמ' 2, ש' 21 ואילך.

[5] ת/2, עמ' 3, ש' 51 ואילך.

[6] פרוטוקול הדין מיום 19.2.2017, עמ' 16, ש' 12 ואילך.